

Arrest

nr. 297 477 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Square Eugène Plasky 92-94/2
B – 1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam, en X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 november 2023 via J-box hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en dienden op 8 augustus 2023 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekers reeds eerder verzoeken om internationale bescherming hadden ingediend in Duitsland op 4 juli 2022

1.3. Op 22 augustus 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Duitse autoriteiten om verzoekers op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden op 24 augustus 2023 in met het terugnameverzoek

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 november 2023 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan op 14 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

naam: M.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

+ 2 minderjarige kinderen:

(0) (...) O.(...), L.(...), °(...), Georgië.

(0) (...) O.(...), N.(...), °(...), Georgië.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw M.(...), M.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Georgië is, diende op 08.08.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Ze legde daarbij een originele geboorteakte van haar kinderen voor: de geboorteakte van O.(...), L.(...) met nummer (...), afgegeven op (...) door de burgerlijke stand van Tbilisi en de geboorteakte van O.(...), N.(...) met nummer (...), afgegeven op (...) in (...). Verder werd een originele huwelijksakte voorgelegd met nummer (...), afgegeven op (...) in (...). De betrokkene stelt haar paspoort verloren te zijn toen ze onderweg was naar Duitsland. Verder stelt ze haar originele identiteitskaart afgegeven te hebben bij de Duitse autoriteiten.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 04.07.2022.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 16.08.2023. De betrokkene stelt wettelijk gehuwd te zijn met O.(...), D.(...), °(...)/(...), Georgië. Er werd hierbij een originele huwelijksakte voorgelegd. De betrokkene stelt verder twee minderjarige kinderen te hebben:

(...) O.(...), L.(...), °(...), Georgië en O.(...), N.(...), °(...), Georgië. De betrokkene haar partner en twee minderjarige kinderen bevinden zich in België en vergezellen haar in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen andere familieleden in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Georgië verlaten te hebben op 30.06.2022. Ze stelt dezelfde dag met het vliegtuig aangekomen te zijn in Polen. De betrokkene stelt er ongeveer tot 01.07.2022 verbleven te hebben

alvorens naar Duitsland te reizen. De betrokkene haar vingerafdrukken werden er genomen op 04.07.2022. De betrokkene stelt er verbleven te hebben tot ongeveer 07.08.2023. De betrokkene stelt op ongeveer dezelfde dag in België aangekomen te zijn.

Op 22.08.2023 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene en haar twee minderjarige kinderen terug te nemen. Op 24.08.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene en haar kinderen over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA) of de luchthaven van München (MUC). De Duitse instanties melden dat wanneer de betrokkene in Duitsland arriveert, zij zich moet melden bij het eerste aanmeldcentrum (Erstaufnahmeeinrichtung) op volgend adres: EAE Bamberg, Erlenweg 4, 96050 Bamberg.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Zij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitsland instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt geen specifieke reden te hebben om precies in België een verzoek

om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Tijdens het beschrijven van de reisroute (DVZ, vraag 42) stelt de betrokkene Duitsland verlaten te hebben omdat ze een weigering kreeg omtrent haar verzoek om internationale bescherming en omdat ze van mening is er een slechte medische behandeling gekregen te hebben. De betrokkene stelt dat acht maanden geleden (ten opzichte van het gehoor) haar kind geboren werd, maar ze gynaecologische problemen kreeg. Ze stelt dat ze een behandeling nodig had, maar die in Duitsland niet kreeg. De betrokkene stelt dat ze in een opvangcentrum verbleven en dat er in hun kamer een persoon met TBC verbleef, waardoor haar man besmet werd. Verder stelt ze zelf een allergie opgelopen te hebben en daarvoor niet behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt haar klachten in België vermeld te hebben en hier direct gezien te zijn door een dokter. Ze stelt helemaal niet tevreden te zijn over de behandeling in Duitsland.

De betrokkene stelt een negatief antwoord gekregen te hebben in Duitsland omtrent haar verzoek om internationale bescherming. Er dient opgemerkt te worden dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat haar verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerminst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat haar verzoeken om internationale bescherming in Duitsland werden afgewezen, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.

We wensen aan te geven dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat haar verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over haar verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling

of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., “Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update, laatste update op 06.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDADE_2022update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder verwijzen we tevens naar het EUAA-rapport ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany’ (German Federal Office for Migration and Refugees, 02.03.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-05/factsheet_dublin_transfers_de.pdf).

Bij terugkeer naar Duitsland kan de betrokkene een volgend verzoek indienen. Het EUAA-rapport stelt dat in geval van terugkeer naar Duitsland (terugname, volgende verzoeken) de verzoeker wordt doorverwezen naar het verantwoordelijke opvangcentrum. De verzoekers krijgen een treinkaartje en een document om het verantwoordelijke opvangcentrum te vinden. De aanvrager reist zelfstandig naar het erkende opvangcentrum waar zij voedsel en onderdak krijgt. Een persoonlijke asielaanvraag wordt ingediend bij het lokale filiaal van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) dat is toegewezen aan het verantwoordelijke opvangcentrum (EUAA-rapport, pagina 6).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terechtkomen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 64).

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers’ Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnaachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen achter dat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 112).

Het AIDA-rapport stelt dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 130).

Het EUAA-rapport stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen). Daarnaast hebben uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet bijstandsverlening asielzoekers over het algemeen recht op een voucher voor juridisch advies en rechtsbijstand, als zij door hun persoonlijke en economische omstandigheden niet in staat zijn om zelf juridisch advies te betalen (EUAA-rapport, pagina 5).

De betrokkene stelt dat acht maanden geleden (ten opzichte van het gehoor) haar kind geboren werd, maar ze gynaecologische problemen kreeg. Ze stelt dat ze een behandeling nodig had, maar die in Duitsland niet kreeg. De betrokkene stelt dat ze in een opvangcentrum verbleven en dat er in hun kamer een persoon met TBC verbleef, waardoor haar man besmet werd. Verder stelt ze zelf een allergie opgelopen te hebben en daarvoor niet behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt haar klachten in België vermeld te hebben en hier direct gezien te zijn door een dokter. Ze stelt helemaal niet tevreden te zijn over de behandeling in Duitsland. Tijdens het gehoor stelt de betrokkene een goede gezondheid te hebben en legt geen medische of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van “acute ziektes of pijn”, in dewelke “noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes.” (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere “noodzakelijke preventieve medische check-ups” aangeboden (AIDA-rapport, pagina 144).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze “standaard” sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, pagina 142).

Gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan worden verzorgd door enkele gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (behandelcentra voor slachtoffers van foltering – Behandlungszentren für Folteropfer) (AIDA-rapport, pagina 144).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij slecht behandeld werd, wensen we op te merken dat het EHRM oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat de betrokkene stelt enkele medische problemen gehad te hebben, maar niet verduidelijkt welke problemen dit specifiek waren. Ze haalt gynaecologische problemen en een allergie aan, maar verduidelijkt dit niet verder en het is onduidelijk hoe ernstig deze problemen waren. Verder brengt de betrokkene geen enkel begin van bewijs aan desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verder haalt de betrokkene aan dat haar man besmet werd met TBC in het opvangcentrum in Duitsland. Aangezien dit de gezondheid van haar man betreft zal dit hier niet verder aangehaald worden. We herhalen opnieuw dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoekers zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De verzoekende partij werd van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring naar Duisland ingevolge de bestreden beslissing.

Zij wordt momenteel vasthouden in het gesloten centrum van Zulte (FIT woning)

De verzoekende partij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.

Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet).”

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers op 14 november 2023 van hun vrijheid werd beroofd en werden overgebracht in de FITT-woning te Zulte met het oog op hun overdracht aan Duitsland. Omwille van het verblijf van verzoekers in deze FITT-woning, is het

aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoekers voeren tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij, maar dat dit toekomt aan Duitsland.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing naar de bepaling van de termijn waarbinnen hij het land zou dienen te verlaten/zich zou dienen aan te melden bij de Duitse autoriteiten. Dat evenmin ergens uit blijkt dat hem geen termijn werd toegekend.

Dat evenmin elementen aangereikt worden waarom het “voor het waarborgen van de effectieve overdracht” nodig zou zijn hem “zonder verwijl” naar de grens te doen teruggeleiden.

In de bestreden beslissing wordt slechts vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten” (stuk 1, pagina 6 in fine).

Dat er dan ook geen pertinente motivering is waarom door de verwerende partij afgeweken wordt van de 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet volgens dewelke aan een verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Dat deze tekortkoming in de motivering des te ernstiger is nu verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen.

Dat zij aldus niet de gelegenheid krijgen hun kinderen voor te bereiden op een verhuis, laat staan een terugkeer naar Duitsland.

Dat dit niet in het belang is van de minderjarige kinderen, dat minstens vastgesteld moet worden dat met dit aspect geen rekening gehouden wordt.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Ook dit maakt een wettelijke voorwaarde uit van de bevelscomponent.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat "Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten" (stuk 1, pagina 4), zonder meer.

Verweerder hanteert de teruggeleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan.

Dat conform vaste rechtspraak, indien een gecombineerde beslissing weigering van verblijf/bevel het grondgebied te verlaten gegeven wordt, de nietigheid van één van de componenten de nietigheid van de hele beslissing met zich meebrengt.

Dat de nietigverklaring van de volledige beslissing zich dan ook opdringt rekening houdend met het gebrek aan bepalen van een termijn.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat het feit dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Duitsland, onder meer omdat omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging en omwille van de familiale banden die hij in België heeft, geen reden kan zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat.

Dat de bestreden beslissing op dat vlak manifest onredelijk is, minstens het proportionaliteitsbeginsel miskent.

Dat in casu deze verschillende elementen door verwerende partij enkel opgegeven worden en geëvalueerd worden in het kader van het bevoegdheidsonderzoek van een andere lidstaat in het kader van de Dublinverordeningen.

Dat deze analyse echter zonder invloed is op de noodzaak van het al dan niet geven van een termijn om zich bij deze autoriteiten aan te bieden.

Dat er in casu door de verwerende partij geen enkele afweging gedaan wordt naar enige termijn waarbinnen verzoeker zich zou dienen aan te melden bij de autoriteiten van de verantwoordelijk geachte lidstaat.

Dat zelfs niet kan gesteld worden dat in de bestreden beslissing impliciet geen termijn toegekend wordt.

Dat zelfs de beslissing tot vasthouding niet gemotiveerd wordt op de afwezigheid van het toekennen van een termijn om het land te verlaten.

Dat de Raad weliswaar niet bevoegd is om te oordelen over de beslissing tot vasthouding, doch wél kan vaststellen dat daarin evenmin enige motivatie gegeven wordt betreffend het gebrek aan toekennen van een termijn, zodanig dat verwerende partij niet kan staande houden dat verzoeker wel op de hoogte zou zijn van de redenen waarom geen termijn toegekend wordt, en dit per referentie.

Dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij desbetreffend het risico op onderduiken zou aanvoeren, om een gebrek aan termijn toe te kennen.

Dat immers het risico op onderduiken de vasthouding rechtvaardigt en volkomen los staat van de beoordeling van de termijn.

Dat artikel 51/5 in dat verband duidelijk "getrapt" is.

§ 1. [1 Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig

acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

Dat conform par.1 de verwerende partij "zodra" verzoeker een VIB indiende naging of België de verantwoordelijke lidstaat was. Dat op dat ogenblik verwerende partij meende dat er geen significant risico bestond op onderduiken, nu verzoeker zonder aangehouden te worden toegelaten werd tot het grondgebied.

Dat conform par.4 de verwerende partij vervolgens § 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Dat de verwerende partij dan ook wel degelijk een termijn dient te bepalen.

Dat in casu er geen bepaling van enige termijn gebeurde, evenmin een vaststelling van de termijn op 0 dagen.

Dat er voor wat betreft de termijn evenmin enige motivering gegeven werd waarom deze of gene termijn toegekend werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook wel degelijk een flagrante schending uitmaakt van art. 51/5 par 4.

Dat verzoeker meent dat het vergeefs is dat de verwerende partij zou refereren naar de beslissing tot vasthouding, nu deze evenmin enige termijn voorziet.

Dat de beoordeling van het risico op onderduiken niet als rechtvaardiging voor het gebrek aan het bepalen van een termijn kan aangevoerd worden.

Dat vooreerst de controle van de vasthouding niet gebeurt door de RVV, doch wel door de Raadkamer, terwijl de RVV wel degelijk bevoegd is om na te gaan of er een motivering betreffende de termijn van een BGV is, dan wel of deze niet manifest onredelijk is.

Dat aldus de verwerende partij zich bovendien zou onttrekken aan rechtelijke controle.

Dat dit een schending zou uitmaken van het recht op toegang tot de rechter gewaarborgd in artikels 6 en 13 EVRM en tot het recht op een eerlijk proces.

Dat anders en voor zover het risico op onderduiken door verwerende partij zou aangevoerd kunnen worden als reden waarom geen termijn zou zijn toegekend (wat overigens nergens uit de beslissing 26QUATER blijkt), dat dan de RVV wel degelijk bevoegd is om te oordelen over dit risico op onderduiken.(wat de RVV ten andere eveneens apprecieert ingeval van verlengingsbeslissing 26 QUATER).

Dat in dat verband moet vastgesteld worden dat in casu het risico op onderduiken gerechtvaardigd wordt door het feit dat verzoeker "valse of misleidende informatie" gaf of fraude gepleegd zou hebben, nu hij eerder en in andere land(en) op zijn asieltraject gebruik maakte van aliases en omdat hij aan zou gegeven hebben dat hij niet terug wilde keren naar Duitsland.

Dat beide gegevens echter reeds bekend waren bij de verwerende partij zodra verzoeker een VIB gedaan heeft en zijn vingerafdrukken gecontroleerd werden.

Dat immers reeds op dat ogenblik vastgesteld werd, met de EURODAC-hit dat verzoeker aliases gebruikt heeft.

Dat bovendien het onterecht is dat aan verzoeker een gebruik van een valse naam of alias in de asielpprocedure in België verweten wordt.

Dat de DVZ duidelijk de identiteit van verzoeker aanvaardt, nu er geen melding gelaakt wordt van een vermeende alias bij de bepaling van de identiteit van verzoekende partij.

Dat deze bovendien bevestigd wordt door de identiteitsdocumenten van zijn familieleden die verzoeker bijbrengt.

Dat het dan ook onterecht is dat daaruit een risico op onderduiken afgeleid wordt.

Dat voor zover de RVV alsnog van oordeel zou zijn dat het risico op onderduiken per referentie aangehaald zou kunnen worden – quod non – dan nog dit niet voldoende is, nu niet de minste uitleg gegeven wordt waarom er overgegaan wordt tot een andere beoordeling dan deze die gedaan werd op het ogenblik dat verzoeker zijn VIB indiende (art. 51/5 par 1)

Dat de verwerende partij op dat ogenblik en conform artikel 51/5 par 1 impliciet maar zeker geoordeeld heeft dat er GEEN risico op onderduiken bestond, nu in dat geval de Minister had moeten overgaan tot aanhouding.

“Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”

Dat er thans geen enkele uitleg of motivering gegeven wordt waarom dezelfde elementen die op het ogenblik van het indienen van het VIB conform art.51/5 par 1 géén aanleiding gaven om te besluiten tot een risico op onderduiken, dit thans opeens wel zouden geworden zijn...

Dat het dan ook duidelijk is dat zelfs indien het “risico op onderduiken” als motief zou kunnen aangewend worden om geen termijn toe te kennen, dit vooreerst gemotiveerd had moeten worden.

Dat dit in casu niet gebeurde, minstens niet correct gebeurde.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Duitsland aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de

voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

Dat nog recenter de noodzaak dat met name voor wat een BGV betreft van motivering in de bestreden beslissing gevolgd wordt door de Raad van State, die sinds haar arrest van 9 juni 2022 duidelijk een bevestigend standpunt ingenomen heeft betreffende de noodzaak van een motivering van een BGV in de bestreden beslissing zelf.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming, in casu op 16/8/2023.

Dat vlak voor het nemen van de bestreden beslissing verzoeker niet opnieuw gehoord werd.

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.

Dat verzoekende partij en haar echtgenoot ook de medische problematiek van hun kinderen aankaartten

Dat een dergelijke situatie nochtans zeer snel kan veranderen.

Dat verzoekende partijen aantonen dat de situatie van de kinderen meer dan zorgwekkend is.

Dat met name de situatie van Luka zeer zorgwekkend is.

Dat zij ook zeer gestresseerd zijn door de steeds wijzigende situatie.

Dat verwerende partij dan ook niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde en verzoekers hoorrecht schond.

Dat evenmin enige vraag gesteld werd naar de evolutie van de familiale en privé-situatie van verzoeker.

Dat ook daar en desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat verwerende partij dit niet deed.

Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9, 14 en 23.4 van de Verordening 603/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening 604/2013/EU (hierna: Verordening 603/2013/EU), van artikel 18 van de Verordening 604/2013/EU, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij niet opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland nu zij van mening is dat dit onderzoek niet op gedegen wijze zal gebeuren.

Dat minstens vastgesteld moet worden dat geen werkelijk onderzoek gesteld werd naar de motieven van verzoeker om zijn volgend VIB in België in te dienen.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar haar land van herkomst teruggedreven te worden.

Dat verzoekende partij meent dat de verwerende partij onterecht dit risico op refolement niet gedegen onderzocht.

Dat evenmin zekerheden gevraagd werden aan de Duitse autoriteiten dat verzoekers VIB dat hij in België indiende door de Duitse autoriteiten ten gronde onderzocht zal worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar haar het land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat zij aldaar riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu en wat Duitsland betreft de verwerende partij dient toe te geven dat Duitsland akkoord ging met terugname bij toepassing van artikel 18 meer bepaald 18 (1) d van de Verordening EU nr.604/2013.

Dat dit impliceert dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij afgewezen werd in Duitsland.

Dat de bestreden beslissing niet de minste verduidelijking noch rechtvaardiging noch staving heeft van het feit dat na vastgesteld te hebben dat de Duitse autoriteiten het VIB ingediend in België zullen onderzoeken.

Integendeel, de bestreden beslissing meent dat het aan verzoeker is aan te tonen dat de Duitse autoriteiten dat niet zouden doen.

Dat met andere woorden van verzoekende partij een negatief bewijs verwacht wordt, wat een onmogelijk bewijs is, en dat dit derhalve onredelijk is.

Dat verzoeker niet van de Belgische autoriteiten verwacht dat zij in het kader van hun zorgvuldigheidsplicht zo ver gaan zich ervan te verzekeren dat er een positieve beslissing op zijn aanvraag zou genomen worden door de lidstaat waarnaar hij overgedragen wordt, dat hij meent dat er wel aanleiding is dat de Belgische autoriteiten in het kader van de zorgvuldigheidsplicht nagaan of verzoeker effectief in Duitsland toegang zal hebben tot de asielprocedure naar aanleiding van het in België ingediende VIB.

Dat in casu de verwerende partij zich daarvan niet vergewiste, terwijl dit met een eenvoudige vraag aan haar Duitse tegenhanger en een al even eenvoudig antwoord (ja of nee) opgelost zou kunnen worden.

Dat minstens het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt door zich van deze zorgvuldigheidsverplichting af te maken met een eis tot negatief bewijs in hoofde van verzoeker.

Dat dit besluit niet individueel en concreet nagekeken werd, dat integendeel verwerende partij uitgaat van het feit dat “aangenomen” mag worden dat Duitsland de Conventie van Genève zal respecteren, evenals het non-refoulementsbeginsel en andere internationale verdragen zal respecteren, terwijl uit internationale onderzoeken en met name het AIDA-rapport blijkt dat er nog zeer veel problemen zijn in Duitsland.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat de verwerende partij er zich niet van vergewiste dat het VIB van verzoeker tot deze behoorde die effectief heropend zullen worden bij aankomst.

Dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid en individueel onderzoek is.

Dat bovendien dit een schending van het non-refoulement beginsel met zich mee riskeert te brengen.

Dat verzoeker dan ook riskeert uitgedreven te worden zonder dat zijn VIB op een normale wijze onderzocht werd.

Dat dit een regelrechte schande is.

Dat dit eveneens een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM.

Dat in de mate dat de basisrechten van de asielzoeker niet gerespecteerd werden/worden in Duitsland zich niet verzekeren van het feit dat verzoekers dossier effectief heropend zal worden, niet anders kan beschouwd worden als een mede-verantwoordelijkheid in hoofde van de Belgische Staat in het lot dat verzoeker beschoren zal zijn in Duitsland en verder in zijn land van herkomst, in casu GEORGIE ingeval van refoulement.

Dat dit annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Dat zelfs indien verzoeker, nu er reeds een eerste negatieve beslissing ten gronde genomen zou zijn op zijn asielaanvraag, niet aangehouden zou worden bij aankomst in Duitsland, hij zeker in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen:

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Duitsland net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover Duitsland uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden op dit punt geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Duitsland uitvoering bevestigd wordt.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Duitsland, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende

behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Duitsland terwijl het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt. Dat integendeel op pagina 3 van de bestreden beslissing enkel gesteld wordt dat het aan “betrokkene is “ om “aannemelijk te maken dat er in Duitsland sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen”... Dat de verwerende partij dan ook in casu duidelijk de verplichting een zorgvuldig onderzoek te doen “doorschuift” naar de verzoekende partij, wat een manifeste schending uitmaakt van haar eigen zorgvuldigheidsverplichting.

Dat wat betreft de effectief verdere behandelingen van het VIB in Duitsland de verwerende partij zich er opnieuw en onterecht mee vergenoegt te verwijzen naar de wettelijke en verdragsrechtelijke verplichtingen in hoofde van de andere verdragsstaat (p.3 e.v.) doch zonder enige concreet en individueel onderzoek, zonder het vragen van enige waarborg.

Dat tenslotte uit het AIDAverslag update van april 2023 blijkt dat

Cfr. https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf

1) Er inzake Dublin GEEN specifieke beschermingsmaatregelen gelden voor specifieke groepen :

2.2.1. Individualised guarantees

There is no general policy to require guarantees for vulnerable groups, although the Dublin Unit and local authorities make arrangements for the asylum seekers concerned e.g. to ensure the continuation of dialysis treatments, or to ensure separate accommodation of families in cases of domestic violence.²⁶³ For an analysis of the examination of individualised guarantees and suspension of transfers in relation to specific countries see Suspension of transfers (p.51)

Dat vastgesteld moet worden dat verzoeker samen reist met zijn gezin dat naast haar echtgenoot bestaat uit twee zeer jonge kinderen.

2) Er geen bijzondere waarborgen zijn voor rechtsbijstand door een raadsman in het kader van Dublinprocedures

There are no specific regulations for legal assistance in Dublin procedures; therefore, the information given in relation to the section on Legal assistance applies equally to the Dublin procedure.

It is possible to apply for legal aid for the appeal procedure. However, because of time constraints and because many of these cases are likely to fail the ‘merits test’, it is unusual for legal aid to be granted, with the possible exception of cases concerning certain Dublin countries such as Italy, Hungary, Bulgaria, in which chances of success have to be rated higher due to the conflicting case law. (p.56)

Dat het onderzoek waarop verwerende partij zich baseerde dan ook niet actueel is.

Dat uit het AIDA verslag eveneens blijkt dat Dublinterugkeerders verre van eenvormig behandeld worden :

2.7. The situation of Dublin returnees

Germany received 3,700 transfers in 2022, compared to 4,274 in 2021, 4,369 in 2020 and 6,087 in 2019. Dublin transfers are usually carried out individually through commercial flights.

In 2022, the highest number of incoming requests towards Germany occurred from France, Belgium and the Netherlands.³⁵³ If persons are transferred to Germany based on family unity provisions, upon arrival they are sent to the place where their relatives are staying and local authorities provide them with accommodation and other related reception services.

There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.

Dat het AIDA-rapport echter bevestigt dat het mogelijk is dat een Dublinterugkeerder wiens procedure reeds beëindigd werd met een eindbeslissing wel degelijk in “VOORAFGAANDELIJK AAN VERWIJDERINGSDETENTIE “ geplaatst wordt.

Dat het risico op refolement dan ook wel degelijk aangenomen dient te worden en dat er derhalve minstens een onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM had moeten gebeuren, ingeval van verwijdering naar Duitsland.

Dat bovendien de situatie in GEORGIE dusdanig is dat er een onderscheid dient gemaakt worden tussen redenen voor erkenning als vluchteling en toekenning van subsidiaire bescherming, waar de Conventie van Genève toegepast dient te worden en de risico's op schending van art.3 EVRM waar eveneens de algemene situatie, zowel economisch als humanitair in overweging genomen dient te worden. Dat steeds uit het AIDA verslag het risico blijkt dat de Duitse autoriteiten eveneens het in België ingediend verzoek onontvankelijk zullen verklaren, als onontvankelijk volgend verzoek.

Applications are deemed inadmissible in the following cases:

(...)

The applicant has made a subsequent,³⁵⁸ or secondary,³⁵⁹ application (see Subsequent applications) p.65)

Dat dit risico niet ondenkbeeldig is blijkt uit de cijfers die het AIDA-verslag geeft voor 2022 :

Subsequent application (after procedure in Germany) : 13,438

Dat uit dezelfde cijfergegevens blijkt dat in 6 gevallen overgegaan werd tot verwijdering VOORALEER een beslissing genomen werd. !

Removal before decision : 6

Dat er dan ook wel degelijk sprake is van een risico op refoulement.

Overwegende dat bovendien eveneens vragen kunnen gesteld worden bij de werkelijke toegang tot den asielpprocedure, in de mate dat het in casu om een volgend verzoek gaat, element dat evenmin nagekeken wordt door de verwerende partij.

Dat het AIDA-rapport nochtans verschillende mogelijke problemen aangeeft :

Subsequent applications

The law defines a subsequent application (Folgeantrag) as any claim which is submitted after a previous application has been withdrawn or has been finally rejected.⁵²⁷ In case of a subsequent application the BAMF conducts a preliminary examination on the admissibility of the application. The admissibility test is determined by the requirements for resumption of procedures as listed in the Administrative Procedure Act.⁵²⁸ According to this, a new asylum procedure is only initiated if one of the following applies:

❖ The material or legal situation on which the decision was based has subsequently changed in favour of the applicant;

❖ New evidence is produced which would have resulted in a more favourable decision for the applicant in the earlier procedure; or

❖ There are grounds for resumption of proceedings, for example because of serious errors in the earlier procedure.⁵²⁹

Regarding the first two requirements, the Administrative Court of Sigmaringen (Baden-Württemberg) has referred a question to the CJEU in February 2022 asking if this is compatible with the EU APD, which merely refers to new elements or findings as requirements for subsequent applications, and does not mention whether they would change the decision. The court further requested clarification on the status of new CJEU rulings, which are currently not considered a 'new legal situation' in Germany if the ruling only concerns the interpretation of EU law.⁵³⁰ The Administrative Court of Minden (North Rhine Westphalia) also referred a question to the CJEU as to whether the first and second ground can be assumed to not be applicable if the applicant has returned to and lived in their country of origin for several years.⁵³¹ No judgement was issued at the time of writing of this report.

A further requirement according to the law is that the applicant was unable, without grave fault on their part, to present the grounds for resumption in earlier proceedings, particular by means of legal remedy. The law also states that the application must be made within 3 months after the applicant has learned of the grounds for resumption of proceedings, ⁵³² however, following an CJEU ruling indicating that such time limits are in violation of the EU APD,⁵³³ the BAMF has declared it will no longer require this in practice.⁵³⁴

Only if these requirements are met, the applicant regains the legal status of asylum seeker and the merits of the case will be examined in a regular asylum procedure (see below for further details). The procedure is the same for third or further applications.

A subsequent application always must be lodged by the applicant; the BAMF does not self-initiate new procedures to grant protection (as opposed to withdrawal procedures, see Cessation and review of protection status).

If the application for international protection was rejected in another EU Member State, Norway or Switzerland (i.e. not in Germany), the application in Germany is called a secondary application (Zweitantrag). In the case of such a secondary application, the same requirements for changed circumstances, new evidence or errors in the previous procedure apply. In addition, Germany must be responsible to carry out the asylum procedure.⁵³⁵ A CJEU ruling of September 2022 found that applications from persons whose asylum application has previously been rejected in Denmark – which applies the Dublin regulation but not the EU Qualification and Procedures Directives – cannot be considered a secondary application in Germany.⁵³⁶

The legal status of applicants pending the decision on the admissibility of their subsequent application is not expressly regulated by law. It is generally assumed, though, that a removal order has to be suspended until the Federal Office has taken a decision on the commencement of a new asylum procedure. (p.90)

Overwegende dat uit dit AIDA verslag blijkt dat het geenszins zeker is dat het VIB dat door verzoeker in België werd ingediend ook effectief behandeld zal worden in Duitsland, omdat vooreerst klaarblijkelijk verwacht wordt dat verzoeker desondanks zelf een nieuwe aanvraag zal indienen.

Dat dit blijkt uit de informatie in de bestreden beslissing zelf waar gesteld wordt dat verzoeker zich zal dienen aan te bieden bij het “eerste aanmeldcentrum” in Bamberg.

Overwegende dat bovendien deze nieuwe aanvraag verzoeker alvast wettelijk niet vrijwaart van refoulement, aangezien enkel aangenomen wordt dat een BGV opgeschort wordt in afwachting van een beslissing inzake de nieuwe asielprocedure.

Dat verder het AIDA verslag ook stelt :

Accordingly, the stay of applicants is to be ‘tolerated’ (geduldet) until this decision has been rendered.⁵³⁷

For secondary applications, the tolerated status is foreseen by law.⁵³⁸ However, a removal may proceed from the very moment that the Federal Office informs the responsible Foreigners’ Authority that a new asylum procedure will not be initiated. If an enforceable removal order already exists, a new removal order or other notification is not required to enforce removal.⁵³⁹ The applicant may also be detained pending removal until it is decided that a subsequent or secondary asylum procedure is carried out.⁵⁴⁰ The decision on admissibility of a subsequent or secondary application can be carried out without hearing the applicant.⁵⁴¹ Internal BAMF guidelines state that such a hearing only needs to take place when this is considered necessary to decide on the admissibility of the application. An example given is when the applicant has travelled to their country of origin in the meantime and puts forwards an individual persecution.⁵⁴² However, a judgement by the Administrative Court of Berlin of October 2022 found that even though the BAMF has full discretion, there has to be evidence that it actually exercised discretion by considering reasons for or against conducting an interview.⁵⁴³ In a judgement of April 2022, the Administrative Court of Minden (North Rhine Westphalia) found that the BAMF has to conduct a hearing in principle, and has to provide a reasoning when it decided not to.⁵⁴⁴ Because such hearings often do not take place in practice, it is recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation.⁵⁴⁵

If the BAMF decides not to carry out a subsequent procedure, the application is rejected as inadmissible.⁵⁴⁶ Even though in this case the BAMF does not examine the merits of the application, it can pronounce a removal ban subject to national law at this stage.⁵⁴⁷ If the BAMF issues a renewed order to leave the territory with the decision (see above), the period set for ‘voluntary departure’ is seven days, which is also the delay within which an appeal can be filed with the Administrative Court.⁵⁴⁸ The appeal does not have suspensive effect, unless an interim measure is filed and granted to this effect. The delay for requesting interim measures is also seven days.⁵⁴⁹ Where the person was already under the obligation to leave the territory before lodging the secondary application and where no new order to leave is issued, the delay for filing an appeal against the inadmissibility decision is two weeks. However, since the appeal does not have a suspensive effect and since the immigration authority is usually informed of the outcome before the applicant, a request for interim measures should to be filed quickly in order to avoid removal.⁵⁵⁰

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications. Since the appeal only pertains to the (in)admissibility decision, the court considers whether such decision was made lawfully, but not the merits of the asylum application as such. (p.91)

Dat er zich dan ook ingeval van verzoeker wel degelijk problemen riskeren te stellen ingeval van overdracht aan Duitsland.

Dat immers in Duitsland verzoeker NIET GEHOORD zal worden naar aanleiding van zijn volgend verzoek, dat hij in België indiende, terwijl – zeker nu het in België beperkt bleef tot een Dublin-verhoor – verzoeker niet eens de gelegenheid zal hebben zijn nieuwe elementen uiteen te zetten.

Dat bovendien er geen rechtsbijstand voorzien is bij een volgende asielaanvraag én dat hangende BGV zonder meer uitgevoerd kunnen worden.

Dat in Duitsland klaarblijkelijk desbetreffend geen nieuw onderzoek ex art.3 EVRM gedaan wordt, wat bijzonder schrijnend riskeert te zijn voor verzoekende partij en hun gezin die afkomstig zijn uit Georgië waar de socio-economische situatie zeer problematisch is en zij dan ook onder de armoedegrens riskeren terecht te komen en het risico op verregaande deprivatie en onmenselijke behandeling dan ook groot is.

Dat hetzelfde kan gesteld worden van de medische voorzieningen, waar verzoeker en zijn familie o.m. nood aan hebben.

Dat vooreerst en in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent is de toegang tot medische hulp

wel degelijk beperkt in Duitsland en dit gedurende de eerste 18 maanden van een VIB, met uitzondering van de “acute gevallen” :

The law restricts health care for asylum seekers during the first 18 months of stay to instances ‘of acute diseases or pain’, in which ‘necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses.’⁸⁸⁸ Furthermore, vaccination and ‘necessary

preventive medical check-ups’ shall be provided.⁸⁸⁹ The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently given birth. They are entitled to ‘medical and nursing help and support’, including midwife assistance.⁸⁹⁰ In addition, the law states that further benefits can be granted ‘if they are indispensable in an individual case to secure health’

(...)

The term ‘necessary treatment’ within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. (...) (p.142)

Dat dit met name voor wat betreft psychisch lijden problematisch is.

Specialised treatment for traumatised asylum seekers and victims of torture can be provided by some specialised doctors and therapists and in several specialised institutions (Treatment Centres for Victims of Torture – Behandlungszentren für Folteropfer). Since the number of places in the treatment centres is limited, access to therapies is not always guaranteed. In 2020, access to over 9,720 of applicants was refused, and others had to wait an average of 6,73 months to start treatment. The treatment centres have to cover most of the costs for therapies (96,7%) through donations or other funds since therapies are often not covered by the health and social authorities for asylum seekers.⁹⁰⁴ Large distances between asylum seekers’ places of residence and treatment centres may also render an effective therapy impossible in practice. The Psychosocial Support Centres for Refugees and Victims of Torture (BAFF) criticises that Germany is not meeting its obligations under international law. The BAFF calls for financial stability for psychological support programmes, funding for translation within these programmes and access to regular health insurance cards everywhere in Germany.

Dat er dan ook duidelijk geen individueel onderzoek gebeurde.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij stelt dat de “aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat”.

Dat eveneens opnieuw onterecht van verzoeker een negatief bewijs verwacht wordt, met name dat hij zou aantonen dat dit niet het geval is, terwijl het aan verwerende partij is om zich er individueel van te vergewissen dat verzoeker wel degelijk de nodige zorgen zal krijgen.

Dat het feit dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt evenmin volstaat om te besluiten dat hij geen zorgen zou nodig hebben.

Dat verzoeker bovendien er de aandacht op wil trekken dat hij in het verleden TBC opliep in Duitsland, dat zijn kind geen behandeling kreeg.

Dat van een normaal zorgvuldige overheid verwacht mag worden dat dit onderzocht wordt vooraleer een beslissing genomen wordt.

Dat verwerende partij de mogelijkheid heeft een medisch of psychologisch onderzoek uit te voeren.

Dat dit in casu niet gedaan werd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang in de medische en psychische situatie van verzoeker aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs

indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/5, §4 en 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”

In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de 343/2003/EG van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Uitvoeringsverordening 343/2003/EG) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers formuleren hun grief als volgt:

“1. Door de verwerende partij werd een verzoek gericht aan de Duitse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Duitse autoriteiten met dit verzoek.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Duitse autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.

Dat daarnaast verzoeker evenmin weet of werkelijk navraag gedaan werd naar de stand van zijn procedure in Duitsland, noch of de afsluiting ervan gebeurde omdat zijn overdracht gevraagd werd, of of deze eerder tussenkwam naar aanleiding van een behandeling (of een schijn daarvan) ten gronde."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een medisch document (laboresultaten) van 3 november 2023 betreffende het minderjarige kind L. (Verzoekschrift, bijlage 5)

2.3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, terwijl het tweede middel niet ontvankelijk is in de mate dat verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De vier door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en het door verzoekers geschonden geachte artikel 18 van de Verordening 604/2013/EU als zijn juridische grondslagen, meer in het bijzonder artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU .

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

Artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU luidt op zijn beurt als volgt:

“(...

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

(...)”

2.3.9. Verzoekers betwisten niet dat uit het onderzoek in de Eurodac-databank van 8 augustus 2023 was gebleken dat hun vingerafdrukken op 4 juli 2022 in Duitsland (Giessen) werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het *Eurodac Search Result* werd aan het administratief dossier toegevoegd. Verzoekers dienden op 8 augustus in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in, waardoor zij niet dienstig kunnen betwisten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 23 van de Verordening 604/2013 een terugnameverzoek kon richten aan de Duitse autoriteiten, die vervolgens verplicht waren om verzoekers conform artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU terug te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat deze feitelijke en juridische elementen de bestreden beslissing niet zouden kunnen schragen.

2.3.10. In hun eerste middel achten verzoekers het hierboven geciteerde artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke zij zich “bij de

bevoegde overheden” van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Duitsland, dienen aan te melden. Verzoekers verlangen in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een ‘termijn voor vrijwillig vertrek’ zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een ‘terugkeerbesluit’.

De Raad merkt op dat een ‘overdrachtsbesluit’ in de zin van Verordening 604/2013/EU dient te worden onderscheiden van een ‘terugkeerbesluit’ in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG). Verzoekers zijn thans het voorwerp van een ‘overdrachtsbesluit’ en vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (cf. RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). De vermelding van de term ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een ‘terugkeerbesluit’ zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoekers in hun tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig, net zo min als het betoog in hun derde middel over de territoriale werking van een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ omdat deze kritieken geen betrekking hebben op een overdrachtsbesluit in de zin van Verordening 604/2013/EU.

Luidens artikel 26.2 van Verordening 604/2013/EU wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoekster in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet “zonder verwijl” naar de grens te doen terugleiden. Verzoekster bevindt zich dus niet in de situatie waarbij zij “*zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat*” kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer zij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden. Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekster het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, §4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij zich vrijwillig naar Duitsland zou begeven met het oog op de behandeling van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming.

De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in Verordening 604/2013/EU betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoekers in dit middelonderdeel kritiek uiten op het vastgestelde “*significant risico op onderduiken*” dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoekers de overdracht aan Duitsland zouden verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken. Het gegeven dat verzoekers twee minderjarige kinderen hebben, betekent niet dat het mechanisme uit de Verordening 604/2013/EU op hen niet van toepassing zou zijn. Terloops merkt de Raad op dat met dit gegeven wel degelijk rekening werd gehouden aangezien zij thans in de FITT-woning in Zulte verblijven en begeleid worden door een terugkeercoach. Verzoekers dienen een verzoek tot invrijheidsstelling in te dienen bij de bevoegde raadkamer als zij van oordeel zijn dat er geen risico op onderduiken bestaat en zij de plaatsing in een FITT-woning willen aanvechten.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken. Bijgevolg is de daarbij horende uiteenzetting van verzoekers over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurde om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoekers over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, §5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontberen verzoekers belang bij hun kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige raadsvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft gekregen in het administratief dossier.

2.3.11. Verzoekers voeren ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoekers op 16 augustus 2023 het zogeheten Dublin-interview werd

afgenomen, hetgeen zij niet betwisten. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild naar de specifieke redenen waarom zij haar verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar bezwaren tegen een overdracht naar Duitsland.

Verzoekers beweren dat zij vlak voor het nemen van de bestreden beslissing opnieuw gehoord zouden moten worden omwille van de medische problematiek van hun kinderen en de evolutie van de privé- en familiale situatie van verzoekster.

In zoverre verzoekers menen dat zij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zouden moeten worden gehoord om hun actuele situatie na te gaan, dient te worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoekers toe om, naast de vaststelling dat zij niet (opnieuw) werden gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

2.3.12. Tijdens het Dublin-interview van 16 augustus 2023 verklaarden verzoekers allebei betreffende hun gezondheidstoestand dat deze “goed” was. Zij leverden wel kritiek op de situatie in Duitsland waarbij zij beweren aldaar moeilijkheden te hebben ondervonden inzake toegang tot de gezondheidszorg (AD, Dublin-interview, 16 augustus 2023, punten 38 en 39). Er waren dus geen indicaties van een “meer dan zorgwekkende” situatie in hoofde van hun kinderen, zoals verzoekers in hun middel poneren.

Met betrekking tot de (huidige) medische situatie leggen verzoekers enkel een document voor met laboresultaten van 3 november 2023 naar aanleiding van een urine-onderzoek dat bij de minderjarige L. werd uitgevoerd en waarbij een verpleegster aangeeft dat het kind op 12 september werd gezien op de pediatrie, twee antibioticakuren heeft doorlopen, maar nog steeds verhoogde leukocyten vertoont. Hierbij wordt evenwel geen diagnose of behandelingenplan vermeld (Verzoekschrift, bijlage 5), zodat hieruit niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van de minderjarige medische elementen zijn die een belemmering zouden vormen bij een overdracht aan de Duitse autoriteiten.

Verzoekers slagen er met dit stuk niet in aan te tonen dat een bijkomend gehoor betreffende hun medische toestand of deze van hun minderjarig kind een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing. Verzoekers verschaffen evenmin verdere uitleg bij hun beweerde evoluerende familiale en privé-situatie. Er blijkt dus geen schending van het recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

2.3.13. In hun tweede middel voeren verzoekers aan dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris om uit het loutere terugvinden van de vingerafdrukken in de databank af te leiden dat zij een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend in Duitsland. Uit de gegevens uit het administratief dossier kan echter worden opgemaakt dat de Duitse autoriteiten conform artikel 9 van Verordening 603/2013 de vingerafdrukken van verzoekers hebben geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker bevestigde zelf tijdens zijn Dublin-interview dat hij in Duitsland geweigerd werd en dat ze hem wilden terugsturen naar Georgië. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België kan niet worden aangewend om de eventuele uitvoering van een terugkeerbesluit in Duitsland te ontlopen.

2.3.14. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te

worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Duitsland, nu zij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.15. Wat hun persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het Dublin-interview van 16 augustus 2023, dat in het administratief dossier is opgenomen, dat verzoekster verklaarde “geen specifieke reden” te hebben om haar verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Met betrekking tot de redenen waarom zij zich verzette tegen een overdracht aan Duitsland, stelde zij dat zij niet terug wilde omdat zij moeilijkheden ondervond op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg. Verzoekers beklagen zich erover dat zij hierover niet werden gehoord en niet in detail konden treden, maar zij leveren ook thans geen concrete bewijzen aan die de moeilijkheden betreffende de toegang tot de gezondheidszorg aantonen in Duitsland aantonen. Zij leggen evenmin overtuigende medische stukken neer waaruit blijkt dat zijzelf of hun minderjarige kinderen lijden aan een ernstige aandoening waardoor elke beperking op

toegang tot de gezondheidszorg ingevolge een overdracht een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.16. Wat de algemene situatie in Duitsland betreft, verwijzen verzoekers naar het aan het administratief dossier toegevoegde rapport van Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., *Country Report: Germany – 2022 update* van 6 april 2023 dat is opgenomen in de *Asylum Information Database* (hierna: het AIDA-rapport), waarbij zij zich op basis van een selectieve lezing van een aantal uittreksels uit dit rapport erover beklagen dat Dublin-terugkeerders niet uniform worden behandeld en dat zij het risico lopen in detentie te belanden met het oog op uitwijzing.

Uit dit AIDA-rapport blijkt niet dat verzoekers na een Dublin-overdracht niet opgevangen zullen worden (AIDA-rapport pp. 64-65). In de bestreden beslissing wordt trouwens verduidelijkt dat verzoekers zich dienen te melden in het aanmeldcentrum te Bamberg. Indien een eerder verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen, is het wel mogelijk dat verzoekers worden opgesloten met het oog op verwijdering (*Ibid.*). Blijkens het AIDA-rapport zal hun verzoek om internationale bescherming als een volgend verzoek (subsequent application) worden beschouwd waarbij met het oog op de toelaatbaarheid aan bepaalde voorwaarden moet worden voldaan (AIDA-rapport pp. 89-93). Verzoekers tonen in hun middel niet aan dat er op dit punt redenen zouden zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel overboord te gooien. Met betrekking tot het resultaat van hun asielprocedure in Duitsland, wordt in de bestreden beslissing trouwens het volgende gesteld: *“Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerminst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat haar verzoeken om internationale bescherming in Duitsland werden afgewezen, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.”*

Verzoekers betogen op basis van uittreksels uit het AIDA-rapport dat er in Duitsland geen beschermingsmaatregelen zouden gelden voor specifieke groepen, terwijl zij een gezin vormen met jonge kinderen. Tevens menen zij dat er geen bijzondere waarborgen zijn voor rechtsbijstand in het kader van Dublinprocedures, maar zij citeren hierbij een excerpt uit het rapport dat betrekking heeft op een Dublin-overdracht vanuit Duitsland, terwijl zij niet aantonen dat dit ook van toepassing zou zijn op Dublin-terugkeerders. Tenslotte halen verzoekers de beperkingen aan inzake toegang tot de gezondheidszorg die in Duitsland van kracht zijn.

Verzoekers tonen niet aan dat uit het AIDA-rapport of uit andere bronnen zou blijken dat gezinnen met minderjarige kinderen in Duitsland problemen ervaren inzake opvang. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat er geen meldingen zijn van asielzoekers die problemen ondervinden na een transfer naar Duitsland. Hierbij wordt uit een lectuur van het gehele rapport het volgende overwogen: *“Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers’ Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnaachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen achter dat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 112).*

Het AIDA-rapport stelt dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 130).

Het EUAA-rapport stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen). Daarnaast hebben

uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet bijstandsverlening asielzoekers over het algemeen recht op een voucher voor juridisch advies en rechtsbijstand, als zij door hun persoonlijke en economische omstandigheden niet in staat zijn om zelf juridisch advies te betalen (EUAA-rapport, pagina 5)."

Specifiek betreffende de toegang tot de gezondheidszorg wordt in de bestreden beslissing op basis van het AIDA-rapport het volgende gesteld: *"Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorg voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes."* (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere *"noodzakelijke preventieve medische check-ups"* aangeboden (AIDA-rapport, pagina 144).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze *"standaard"* sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDA-rapport, pagina 142).

Gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan worden verzorgd door enkele gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (behandelcentra voor slachtoffers van foltering – Behandlungszentren für Folteropfer) (AIDA-rapport, pagina 144).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (*"common health certificate"*), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het *"common health certificate"* kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Verzoekers tonen niet aan dat de door hen aangehaalde elementen, voor zover deze afdoende werden bewezen, een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen omdat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, die blijkens de rechtspraak moet neerkomen op een situatie van verregaande materiële deprivatie.

2.3.17. In een vierde en laatste middel opperen verzoekers dat bij het terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten niet het daartoe door artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG aangewezen standaardformulier zou zijn aangewend. Nog los van de vaststelling dat verzoekers zich hierbij op verouderde Europese regelgeving baseren, tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij deze kritiek aangezien zij nergens cruciale informatie aanreiken die in dit terugnameverzoek had moeten worden opgenomen. In zoverre zij van oordeel zijn dat er navraag gedaan dient te worden naar de stand van de asielpprocedure in Duitsland, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet verhelderen welke bepaling dit vereist en dat zijzelf het best geplaatst zijn om de stand van hun procedure in Duitsland in te schatten.

2.3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers tonen ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU, noch van artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van Verordening 603/2013/EU. Verzoekers tonen evenmin een schending aan van de artikelen 51/5 en/of 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat zij niet op adequate wijze zouden zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoekers dienen te worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoekers aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voeren verzoekers het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De verzoekende partij verwijst hierom naar bovenstaande uiteenzetting (zie zowel belang als de middelen), waaronder de bepalingen van de Dublin III-verordening. Verzoekster wijst op de voorrang en volle werking van het Unierecht.

Verzoekster wijst erop dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt van de gedwongen tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing dat strijdig is met het Unierecht. De voorrang dient gegeven te worden aan het Unierecht, anders zou deze zijn betekenis verliezen indien de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op een formalistische wijze zou worden toegepast (zie arrest nr. 201 238 van 19 maart 2018 in de zaak RvV 217 567 / VIII, pagina 12).

Verzoeker zal in alle omstandigheden niet de mogelijkheid hebben om zijn verzoek tot internationale bescherming behandeld te zien door de Belgische autoriteiten binnen een redelijke termijn.

Integendeel, verzoekende partij zal door de bestreden beslissing wordt verwijderd naar Duitsland en gedwongen worden, ondanks de tekortkomingen (o.a. inzake het verkrijgen van materiële en medische hulp), zijn verzoek tot internationale bescherming door de Duitse autoriteiten te laten behandelen.

Hierdoor wordt het bovendien onmogelijk gemaakt dat zijn verzoek tot internationale bescherming wordt onderzocht door de Belgische autoriteiten.

Verzoekende partij wil bovendien opmerken dat haar rechten geschonden werden in Duitsland en dat in geval van terugkeer opnieuw een schending van artikel 3 EVRM te vrezen valt.

Verzoekende partij kreeg bovendien geen termijn om zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten, ook al vormt dit de algemene regel in artikel 51/4, §4 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij riskeert opnieuw in Duitsland in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, aangehouden te worden, verstoken te blijven van menswaardige en veilige opvang, medische verzorging.

Verzoekende partij werd hierdoor opnieuw reeds van haar vrijheid beroofd. Zij wordt hierom vastgehouden in het gesloten centrum te Zulte.

Verzoekende partij wordt derhalve per direct onderworpen aan een gedwongen uitvoering van de beslissing tot terugleiding naar de grens (en derhalve de afwezigheid van een termijn om zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten).

De opsluiting is eveneens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uitvoering van de verwijderingsmaatregel heeft dan ook een onmiddellijke, negatieve weerslag op de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door verzoekende partij. De beoordeling van de vordering tot nietigverklaring zou te laat komen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

2.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) , dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3. Verzoekers verbinden hun nadeel aan de omstandigheden waarin zij als asielzoekers in Duitsland zouden terechtkomen, die volgens hun een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is inhoudelijk min of meer gelijklopend met de inhoud van haar tweede middel.

2.4.4. Uit de bespreking van het tweede middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

F. TAMBORIJN